

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja

Druk nr 111

Warszawa, 10 grudnia 2007 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Bolesława Grzegorza Piechę.

(-) Iwona Arent; (-) Zbigniew Babalski; (-) Barbara Bartuś; (-) Andrzej Bętkowski; (-) Mariusz Błaszczak; (-) Antoni Błądek; (-) Jacek Bogucki; (-) Aleksander Chłopek; (-) Arkadiusz Czartoryski; (-) Zbigniew Dolata; (-) Marzenna Drab; (-) Jan Dziedziczak; (-) Jacek Falfus; (-) Adam Gawęda; (-) Szymon Stanisław Giżyński; (-) Mieczysław Golba; (-) Marian Tomasz Goliński; (-) Jerzy Gosiewski; (-) Przemysław Gosiewski; (-) Artur Górski; (-) Tomasz Górski; (-) Kazimierz Gwiazdowski; (-) Czesław Hoc; (-) Grzegorz Janik; (-) Krzysztof Jurgiel; (-) Beata Kempa; (-) Joanna Kluzik-Rostkowska; (-) Marek Kwitek; (-) Tomasz Latos; (-) Marzena Machalek; (-) Gabriela Masłowska; (-) Marek Matuszewski; (-) Kazimierz Matuszny; (-) Kazimierz Moskal; (-) Stanisław Pięta; (-) Marek Polak; (-) Krzysztof Putra; (-) Jerzy Rębek; (-) Edward Siarka; (-) Anna Sikora; (-) Jan Szyszko; (-) Krzysztof Tchórzewski; (-) Grzegorz Tobiszowski; (-) Andrzej Walkowiak; (-) Waldemar Wiązowski; (-) Jadwiga Wiśniewska; (-) Michał Wojtkiewicz; (-) Waldemar Wrona; (-) Sławomir Zawiślak; (-) Jarosław Zieliński.

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1943 oraz z 2006 r. Nr 117, poz. 790, Nr 191, poz. 1410 i Nr 220, poz. 1600) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Ilekroć w ustawie jest mowa o obywatelach państw członkowskich Unii Europejskiej, rozumie się przez to także członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 144, poz. 1043) oraz obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 234, poz. 1694).”;

2) art. 5-5c otrzymują brzmienie:

„Art. 5. 1. Okręgowa rada lekarska przyznaje, z zastrzeżeniem ust. 2-4 oraz art. 5a-5c, prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty osobie, która:

- 1) jest obywatelem polskim lub obywatelem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej;

2) posiada:

- a) dyplom lekarza lub lekarza dentysty wydany przez polską szkołę wyższą lub
- b) dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentysty, spełniające minimalne wymogi kształcenia określone w przepisach prawa Unii Europejskiej, wydany przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, wymieniony w wykazie, o którym mowa w art. 6b, i towarzyszące mu, odpowiednie świadectwo wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 6b, lub
- c) dyplom lekarza lub lekarza dentysty wydany przez inne państwo niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, pod warunkiem że dyplom został uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równorzędny zgodnie z odrębnymi przepisami oraz że spełnia minimalne wymogi kształcenia określone w przepisach prawa Unii Europejskiej;

3) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;

4) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza dentysty;

5) wykazuje nienaganną postawę etyczną.

2. Osobie spełniającej warunki określone w ust. 1 okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty, jeżeli ponadto złoży oświadczenie, że włada językiem polskim w mowie i piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu lekarza lub le-

karza dentysty określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 7a pkt 1. Wymóg ten nie dotyczy osoby, która ukończyła studia medyczne w języku polskim.

3. Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a lub c oraz pkt 3-5, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty, jeżeli ponadto:
 - 1) odbyła staż podyplomowy lub uzyskała uznanie stażu podyplomowego odbytego poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny ze stażem podyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej oraz
 - 2) złożyła z wynikiem pozytywnym Lekarski Egzamin Państwowy lub Lekarsko-Dentystyczny Egzamin Państwowy w języku polskim lub w języku, w jakim były prowadzone w polskich uczelniach medycznych studia na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym.
4. Wymóg, o którym mowa w ust. 3, dotyczy także osoby, która spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1 i 3-5 oraz w ust. 2 i posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentysty, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b, ale nie posiada towarzyszącego mu świadectwa, wymienionego w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
5. W celu odbycia stażu podyplomowego i złożenia Lekarskiego Egzaminu Państwowego lub Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Państwowego okręgowa rada lekarska przyznaje ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo ograniczone prawo wyko-

nywania zawodu lekarza dentysty, na okres nie dłuższy niż 5 lat.

Art. 5a. Osobie, która spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 3-5 oraz ust. 2, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza, jeżeli:

- 1) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza, świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:
 - a) 20 grudnia 1976 r. w Królestwie Belgii, Królestwie Danii, Republice Francuskiej, Królestwie Niderlandów, Irlandii, Wielkim Księstwie Luksemburga, Republice Federalnej Niemiec, Republice Włoskiej lub Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
 - b) 1 stycznia 1981 r. w Republice Greckiej,
 - c) 1 stycznia 1986 r. w Królestwie Hiszpanii lub Republice Portugalii,
 - d) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, pod warunkiem że dokument uprawnia do wykonywania zawodu lekarza na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych warunkach jak dokument potwierdzający tego rodzaju kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze Republiki Federalnej Niemiec,
 - e) 1 stycznia 1994 r. w Republice Austrii, Republice Finlandii, Królestwie Szwecji, Republice Islandii lub Królestwie Norwegii,
 - f) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu,
 - g) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej,

- h) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej, Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Łotewskiej, Republice Estońskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty lub Republice Cypryjskiej,
- i) 1 stycznia 2007 r. w Republice Bułgarii lub Rumunii
 - oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że faktycznie i zgodnie z prawem wykonywała zawód lekarza przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo
- 2) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza, świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:
 - a) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Estońskiej,
 - b) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Łotewskiej,
 - c) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Litewskiej,
 - d) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii w przypadku Republiki Słowenii,
 - e) 1 stycznia 1993 r. w byłej Czechosłowacji w przypadku Republiki Czeskiej lub Republiki Słowackiej

– oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy odpowiednio: Republiki Estońskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Słowenii, Republiki Czeskiej lub Republiki Słowackiej potwierdzające, że dokument ten ma na terytorium tych państw taką samą moc jak dokumenty wymienione w odniesieniu do tych państw w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz że faktycznie i zgodnie z prawem wykonywała zawód lekarza przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo

- 3) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza wydany przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, inny niż dokumenty wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że posiadany przez nią dokument potwierdzający formalne kwalifikacje został uzyskany w wyniku ukończenia kształcenia spełniającego minimalne wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej i jest w tym państwie uznawany za odpowiadający dokumentom potwierdzającym kwalifikacje wymienionym w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

Art. 5b. Osobie, która spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 3-5 oraz ust. 2, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty, jeżeli:

- 1) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza dentysty, świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:

- a) 28 stycznia 1980 r. w Królestwie Belgii, Królestwie Danii, Królestwie Niderlandów, Republice Francuskiej, Irlandii, Wielkim Księstwie Luksemburga, Republice Federalnej Niemiec lub Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
 - b) 1 stycznia 1981 r. w Republice Greckiej,
 - c) 1 stycznia 1986 r. w Republice Portugalii,
 - d) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, pod warunkiem że dokument uprawnia do wykonywania zawodu lekarza dentysty na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych warunkach jak dokument potwierdzający tego rodzaju kwalifikacje przyznany przez właściwe organy Republiki Federalnej Niemiec,
 - e) 1 stycznia 1994 r. w Królestwie Szwecji, Republice Finlandii, Republice Islandii lub Królestwie Norwegii,
 - f) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu,
 - g) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej,
 - h) 1 maja 2004 r. w Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Łotewskiej, Republice Estońskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty lub Republice Cypryjskiej,
 - i) 1 stycznia 2007 r. w Republice Bułgarii
- oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że faktycznie i zgodnie z prawem wykonywała zawód lekarza dentysty przez co najmniej

trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo

2) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza dentysty, świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:

a) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Estońskiej,

b) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Łotewskiej,

c) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Litewskiej,

d) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii w przypadku Republiki Słowenii

– oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy odpowiednio: Republiki Estońskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej lub Republiki Słowenii potwierdzające, że dokument ten ma na terytorium tych państw taką samą moc jak dokumenty wymienione w odniesieniu do tych państw w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz że faktycznie i zgodnie z prawem wykonywała zawód lekarza dentysty przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia,

albo

3) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza dentysty, świadczący o rozpoczęciu kształcenia medycznego przed dniem:

- a) 28 stycznia 1980 r. w Republice Włoskiej,
 - b) 1 stycznia 1986 r. w Królestwie Hiszpanii,
 - c) 1 stycznia 1994 r. w Republice Austrii,
 - d) 1 października 2003 r. w Rumunii,
 - e) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej lub byłej Czechosłowacji
- oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy odpowiednio: Republiki Włoskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Austrii, Rumunii, Republiki Czeskiej lub Republiki Słowackiej potwierdzające, że faktycznie i zgodnie z prawem wykonywała zawód lekarza dentysty na terytorium tych państw przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych warunkach jak posiadacze dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, albo
- 4) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza wydany w Republice Włoskiej, świadczący o rozpoczęciu kształcenia w okresie między dniem 28 stycznia 1980 r. a dniem 31 grudnia 1984 r., oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy Republiki Włoskiej potwierdzające, że:
- a) zdała test umiejętności przed odpowiednimi włoskimi władzami, w celu ustalenia, że posiadana przez nią wiedza i umiejętności odpowiadają kwalifikacjom potwierdzonym w dokumentach wymienionych w odniesieniu do Republiki Włoskiej w wykazie, o którym mowa w art. 6b, z wyłączeniem osób, które ukończyły co najmniej trzyletnie

studia, co do których właściwe organy Republiki Włoskiej potwierdziły, że są one równoważne z kształceniem, o którym mowa w przepisach prawa Unii Europejskiej,

- b) faktycznie i zgodnie z prawem wykonywała zawód lekarza dentysty na terytorium Republiki Włoskiej przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia,
 - c) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych warunkach jak posiadacze dokumentów wymienionych w odniesieniu do Włoch w wykazie, o którym mowa w art. 6b, albo
- 5) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza dentysty wydany przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, inny niż dokumenty wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że posiadany przez nią dokument potwierdzający formalne kwalifikacje został uzyskany w wyniku ukończenia kształcenia spełniającego minimalne wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej i jest w tym państwie uznawany za odpowiadający dokumentom potwierdzającym kwalifikacje wymienionym w wykazie, o którym mowa w art. 6b;
- 6) osoby, o których mowa w pkt 3, które ukończyły co najmniej trzyletnie studia, co do których właściwe organy w danym państwie członkowskim Unii Europejskiej potwierdziły, że są one równoważne z kształce-

niem określonym w przepisach prawa Unii Europejskiej są zwolnione z obowiązku przedstawienia zaświadczenia wydanego przez właściwe organy odpowiednio: Republiki Włoskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Austrii, Rumunii, Republiki Czeskiej lub Republiki Słowackiej potwierdzające, że faktycznie i zgodnie z prawem wykonywały zawód lekarza dentystry na terytorium tych państw przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia;

- 7) wymogi określone w pkt 4 lit. a-c dotyczą również osób, które rozpoczęły studia po dniu 31 grudnia 1984 r., o ile trzyletni okres studiów rozpoczął się przed dniem 31 grudnia 1994 r.

Art. 5c. 1. Osobie, która spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 3-5 oraz ust. 2 i:

- 1) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentystry, o którym mowa w art. 5a ust. 1 pkt 1 i 2, art. 5b ust. 1 pkt 1-4, lecz nie może przedstawić zaświadczenia wydanego przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzającego faktyczne i zgodne z prawem wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza dentystry na terytorium tego państwa członkowskiego przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo
- 2) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentystry wydany przez inne państwo niż państwo członkowskie Unii Europejskiej i może przedstawić zaświadczenie, że

posiada trzyletnie doświadczenie zawodowe w zawodzie lekarza lub lekarza dentysty, uzyskane na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które uznało to potwierdzenie kwalifikacji zawodowych zgodnie z wewnętrznymi przepisami tego państwa oraz potwierdziło uzyskane doświadczenie zawodowe

– okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza lub prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty, jeżeli minister właściwy do spraw zdrowia uznał kwalifikacje tej osoby do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty w wyniku postępowania określonego w odrębnych przepisach o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 uprawnienie do wyboru stażu adaptacyjnego albo testu umiejętności w rozumieniu przepisów o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej może zostać wyłączone.”;

3) uchyla się art. 5d i 5e;

4) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. W celu uzyskania prawa wykonywania zawodu, lekarz lub lekarz dentysta przedstawia okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza wykonywać zawód, odpowiednie dokumenty stwierdzające spełnienie wymagań:

1) określonych w art. 5 ust. 1 oraz w ust. 2, a jeżeli tym lekarzem lub lekarzem dentystą jest osoba, o

której mowa w art. 5 ust. 3 i 4 – również dokumenty stwierdzające odbycie stażu podyplomowego i złożenie Lekarskiego Egzaminu Państwowego lub Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Państwowego z wynikiem pozytywnym, albo

- 2) określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1 i pkt 3-5 oraz w ust. 2 i w art. 5a ust. 1 pkt 1 albo pkt 2 albo pkt 3, albo
 - 3) określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1 i pkt 3-5 oraz w ust. 2 i w art. 5b ust. 1 pkt 1 albo pkt 2 albo pkt 3 albo pkt 4 albo pkt 5, albo
 - 4) określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1 i pkt 3-5 oraz w ust. 2 i w art. 5c ust. 1.
2. Za wystarczające w zakresie spełnienia wymagań:
- 1) o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3 – uznaje się złożenie oświadczenia następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia oświadczam, że posiadam pełną zdolność do czynności prawnych”. Oświadczenie powinno również zawierać nazwisko i imię lekarza lub lekarza dentysty, oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia oraz podpis lekarza lub lekarza dentysty;
 - 2) o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5 – uznaje się złożenie oświadczenia następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia oświadczam, że nie byłem karany za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe oraz że nie toczy się przeciwko mnie postępowanie karne w sprawie o umyślnie popełnione przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, oraz że nie zachodzą okoliczności,

które zgodnie z Kodeksem Etyki Lekarskiej oraz innymi przepisami prawa, w rozumieniu wymogu określonego w art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, mogłyby mieć wpływ na wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza dentysty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”. Oświadczenie powinno również zawierać nazwisko i imię lekarza, oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia oraz podpis lekarza.

3. W przypadku lekarza lub lekarza dentysty obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, okręgowa rada lekarska, w zakresie spełnienia wymagania, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5, uznaje za wystarczające przedstawienie dokumentów wydanych przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska, potwierdzających, że są spełnione wymogi dotyczące postawy etycznej lekarza oraz że nie jest karany, oraz nie zawieszono mu bądź nie pozbawiono go prawa wykonywania zawodu z powodu poważnego przewinienia zawodowego lub przestępstwa. Jeżeli właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska nie wydają takich dokumentów, stosuje się przepis ust. 2 pkt 2.
4. Dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagania określonego w art. 5 ust. 1 pkt 4 jest orzeczenie o stanie zdrowia pozwalającym na wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza dentysty w zakresie określonym w art. 2, wydane przez lekarza upoważnionego na podstawie przepisów o przeprowadzaniu badań lekarskich pracowników w zakresie profilaktycznej opieki zdro-

wotnej nad pracownikami oraz orzeczeń wydawanych dla celów przewidzianych w Kodeksie pracy.

5. W przypadku obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, za wystarczające w zakresie spełnienia wymagania określonego w art. 5 ust. 1 pkt 4 uznaje się dokumenty odnoszące się do stanu zdrowia fizycznego lub psychicznego wymagane do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty w danym państwie członkowskim Unii Europejskiej. W przypadku gdy dokumenty tego rodzaju nie są wydawane przez to państwo, z którego lekarz lub lekarz dentysta przybywa, za wystarczające uznaje się odpowiednie świadectwo wydane przez organy właściwe tego państwa.
6. W celu uzyskania ograniczonego prawa wykonywania zawodu, o którym mowa w art. 5 ust. 5 – lekarz, lekarz dentysta przedstawia okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza odbyć staż podyplomowy, dokumenty stwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 lit. a lub c oraz pkt 3-5 i w ust. 2 albo w art. 5 ust. 1 pkt 1, 3-5 i ust. 2, oraz dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentysty, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b.
7. W celu uzyskania ograniczonego prawa wykonywania zawodu do odbycia stażu adaptacyjnego lub złożenia testu umiejętności w rozumieniu ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej – lekarz, lekarz dentysta przedstawia okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza odbyć staż adaptacyjny

lub złożyć test umiejętności, dokumenty stwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, 3-5, ust. 2 oraz w art. 5c ust. 1 pkt 1 lub 2, oraz decyzję właściwego organu w sprawie odbycia stażu adaptacyjnego lub testu umiejętności.

8. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej, określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów prawa wykonywania zawodu, o których mowa w ust. 10, uwzględniając w szczególności niezbędne dane osobowe lekarza, numer prawa wykonywania zawodu, adnotacje o wpisie do okręgowego rejestru lekarzy oraz dane dotyczące kwalifikacji lekarza.
9. Dokumenty, o których mowa w ust. 3-5, mogą być przedstawiane w ciągu 3 miesięcy od daty ich wydania.
10. Na podstawie złożonych dokumentów i oświadczeń, o których mowa w ust. 1-7, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty i wydaje dokument „Prawo wykonywania zawodu lekarza” albo „Prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty” albo „Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza” albo „Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty”.
11. Okręgowa rada lekarska, na wniosek lekarza lub lekarza dentysty, wydaje:
 - 1) zaświadczenie stwierdzające, że lekarz lub lekarz dentysta posiada kwalifikacje zgodne z wymaganiami wynikającymi z przepisów prawa

Unii Europejskiej oraz że posiadany dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji odpowiada dokumentom potwierdzającym formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentysty wynikające z przepisów prawa Unii Europejskiej;

- 2) zaświadczenie potwierdzające posiadanie przez lekarza, lekarza dentystę specjalizacji równorzędnej ze specjalizacją wymienioną w przepisach obowiązujących w Unii Europejskiej w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) zaświadczenie potwierdzające, że lekarz, lekarz dentysta posiada prawo wykonywania zawodu, którego nie został pozbawiony ani które nie zostało zawieszone, oraz że nie został ukarany przez sąd lekarski, nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej albo wszczęte przez okręgową radę lekarską mogące skutkować zawieszeniem prawa wykonywania zawodu ani ograniczeniem w wykonywaniu określonych czynności medycznych;
- 4) zaświadczenie o przebiegu pracy zawodowej;
- 5) inne zaświadczenia wymagane przez właściwe organy innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej.

12. Naczelna Rada Lekarska wydaje zaświadczenia, o których mowa w ust. 11, jeżeli nie jest możliwe ustalenie właściwej okręgowej rady lekarskiej.”;

5) w art. 6a:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

- „1a. Właściwy organ zawiadamia wnioskodawcę o otrzymaniu dokumentów w terminie miesiąca od dnia ich otrzymania. W przypadku stwierdzenia braków formalnych wzywa do ich uzupełnienia.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Okręgowa rada lekarska współpracuje z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej oraz przekazuje właściwym organom państw członkowskich Unii Europejskiej informacje o toczących się i prawomocnie zakończonych postępowaniach dyscyplinarnych lub karnych oraz innych poważnych okolicznościach, które mogą mieć wpływ na wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza lub dentysty, z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony danych osobowych oraz w przypadku wniosku tych organów dotyczącego przekazania tych informacji sprawdza okoliczności faktyczne oraz zawiadamia te organy o poczynionych ustaleniach.”,
- c) uchyla się ust. 3,
- d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów lub dokumentów wydanych przez właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej, okręgowa rada lekarska zwraca się do odpowiednich właściwych organów tego państwa o potwierdzenie autentyczności dokumentów potwierdzających formalne kwalifikacje, w tym dotyczące specjalizacji, wydanych w tym państwie, a także o poświadczenie, że lekarz zamierzający wykonywać zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uzyskał pełne wykształcenie zgodne z przepisami obowiązującymi w określonym państwie członkowskim Unii Europejskiej.”;

6) w art. 7:

a) ust. 1 i 1a otrzymują brzmienie:

„1. Cudzoziemcowi niebędącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej okręgowa rada lekarska właściwa ze względu na zamierzone miejsce wykonywania zawodu przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty na stałe albo na czas określony, jeżeli spełnia następujące warunki:

1) posiada dyplom lekarza lub lekarza dentysty wydany:

a) przez polską uczelnię medyczną lub

b) w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub

c) w innym państwie niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, pod warunkiem że dyplom został uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny zgodnie z odrębnymi przepisami oraz że spełnia minimalne wymogi kształcenia określone w przepisach Unii Europejskiej;

2) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;

3) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza dentysty;

4) wykazuje nienaganną postawę etyczną;

5) wykazuje znajomość języka polskiego określoną w ust. 3;

6) odbył staż podyplomowy;

7) złożył z wynikiem pozytywnym Lekarski Egzamin Państwowy lub Lekarsko-Dentystyczny Egzamin Państwowy;

8) uzyskał prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej, zgodnie z odrębnymi przepisami.

1a. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, zamierzającemu wykonywać zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyłącznie w celu odbycia kształcenia podyplomowego w określonej formie lub odbycia studiów w celu uzyskania stopnia naukowego albo uczestniczenia w badaniach naukowych i pracach rozwojowych, przyznaje się prawo wykonywania zawodu na czas określony, jeżeli spełnia warunki określone w ust. 1 oraz uzyska na podstawie odrębnych przepisów zgodę ministra właściwego do spraw zdrowia na odbycie określonej formy kształcenia lub studiów.”,

b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1a, przyznaje się wyłącznie na okres szkolenia zawodowego lub trwania studiów, lub prowadzenia badań naukowych i prac rozwojowych we wskazanym miejscu szkolenia, studiów lub prowadzenia badań.”,

c) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. W celu przeprowadzenia egzaminu, o którym mowa w ust. 3, Naczelna Rada Lekarska powołuje sześciuosobową komisję egzaminacyjną, w której skład wchodzi lekarze o odpowiednio wysokich kwalifikacjach, w tym co najmniej dwóch legitymujących się tytułem specjalisty z wybranej dziedziny medycznej, oraz co najmniej jedna osoba posiadająca wykształcenie wyższe na kierunku filologia polska. Komisja egzaminacyjna wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i sekretarza. Sekretarz komisji sporządza protokół przebiegu egzaminu, a podpisują go członkowie i przewodniczący.”,

d) uchyla się ust. 8;

7) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie, niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentysty, mając na względzie w szczególności zakres uprawnień zawodowych określonych w art. 2;
- 2) sposób i tryb przeprowadzenia egzaminu, o którym mowa w art. 7 ust. 3, wysokość opłaty za ten egzamin oraz wzór zaświadczenia potwierdzającego pozytywne złożenie egzaminu, mając na względzie zapewnienie prawidłowego przebiegu egzaminu oraz koszt organizacji egzaminu.”;

8) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Lekarz o odpowiednio wysokich kwalifikacjach, nieposiadający prawa wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale posiadający to prawo w innym państwie, może prowadzić teoretyczne i praktyczne nauczanie zawodu lekarza lub brać udział w konsylium lekarskim i wykonywać zabiegi, których potrzeba wynika z tego konsylium lub programu nauczania, jeżeli:

- 1) został zaproszony przez lekarza posiadającego prawo wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, każdorazowo po uzyskaniu zgody właściwej okręgowej rady lekarskiej, lub
- 2) został zaproszony przez lekarza wykonującego zawód w zakładzie opieki zdrowotnej, każdora-

zowo po uzyskaniu zgody kierownika tego zakładu i właściwej okręgowej rady lekarskiej, lub

- 3) został zaproszony przez szpital kliniczny lub medyczną jednostkę naukową, która informuje o tym właściwą okręgową radę lekarską.

2. Lekarz, lekarz dentysta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który posiada prawo do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, może czasowo i okazjonalnie wykonywać zawód lekarza, lekarza dentysty bez konieczności uzyskania prawa wykonywania zawodu lekarza albo prawa wykonywania zawodu lekarza dentysty albo bez konieczności uzyskania wpisu do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich lub rejestru indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich, jeżeli złoży w okręgowej izbie lekarskiej właściwej ze względu na miejsce zamierzonego wykonywania zawodu:

- 1) pisemne oświadczenie o zamiarze czasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentysty, z podaniem miejsca i, o ile to możliwe, czasu jego wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz
- 2) dokument potwierdzający obywatelstwo, oraz
- 3) zaświadczenie wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej, stwierdzające, że posiada w tym państwie prawo do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty, które w czasie składania oświadczenia nie jest zawieszone lub ograniczone, i że wykonuje zawód lekarza, oraz

- 4) dokument potwierdzający kwalifikacje formalne lekarza lub lekarza dentysty.
3. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, składa się przed rozpoczęciem po raz pierwszy wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i ponawia w każdym roku, w którym lekarz lub lekarz dentysta zamierza wykonywać w sposób czasowy i okazjonalny zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
4. Lekarz, lekarz dentysta, o którym mowa w ust. 2, dokumenty określone w ust. 2 pkt 2-4 przedstawia właściwej okręgowej radzie lekarskiej przed rozpoczęciem po raz pierwszy wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz każdorazowo w przypadku istotnej zmiany zawartych w nim informacji.
5. Lekarz, lekarz dentysta, o którym mowa w ust. 2, z chwilą złożenia oświadczenia oraz dokumentów, o których mowa w ust. 2, zostaje wpisany do rejestru lekarzy czasowo i okazjonalnie wykonujących zawód prowadzonym przez właściwą okręgową radę lekarską.
6. Rejestr, o którym mowa w ust. 5, jest prowadzony w formie ewidencyjno-informatycznej i zawiera następujące dane:
 - 1) numer wpisu do rejestru;
 - 2) tytuł zawodowy;
 - 3) imiona i nazwisko;
 - 4) płeć;
 - 5) datę urodzenia;

- 6) miejsce urodzenia;
 - 7) obywatelstwo;
 - 8) numer dokumentu tożsamości;
 - 9) nazwę i oznaczenie dokumentu potwierdzającego prawo do wykonywania zawodu lekarza w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska;
 - 10) posiadane specjalizacje;
 - 11) miejsce, okres, formę i zakres świadczeń zdrowotnych udzielanych w ramach czasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli ich określenie jest możliwe;
 - 12) datę wystawienia zaświadczenia przez okręgową radę lekarską o spełnieniu przez niego obowiązku złożenia oświadczenia;
 - 13) adres do korespondencji.
7. Okręgowa rada lekarska dokonuje wpisu lekarza, lekarza dentystry do rejestru, o którym mowa w ust. 6, oraz wydaje lekarzowi, lekarzowi dentyście zaświadczenie o spełnieniu przez niego obowiązku złożenia zaświadczenia oraz dokumentów, o których mowa w ust. 2. Wpis do rejestru oraz wydanie zaświadczenia nie może powodować opóźnień lub utrudnień w tymczasowym i okazjonalnym wykonywaniu zawodu.
8. Okręgowa rada lekarska, każdorazowo, w okresie, kiedy lekarz lub lekarz dentysta czasowo i okazjonalnie wykonuje zawód na terenie jej działania, może zwracać się do właściwych organów państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym le-

karz ten posiada prawo do wykonywania zawodu, o przekazanie informacji potwierdzających, że wykonuje on zawód w tym państwie zgodnie z prawem i że nie był karany w związku z wykonywaniem zawodu.

9. Przepis art. 6a ust. 4 stosuje się odpowiednio.
10. Lekarz, lekarz dentysta, o którym mowa w ust. 2, składa oświadczenie, że pomieszczenia, urządzenia i sprzęt medyczny, jeżeli je posiada, spełniają wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 50b ust. 3.
11. Do lekarza, lekarza dentysty, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 54 i 56.
12. Okręgowa rada lekarska każdorazowo może ocenić czasowy i okazjonalny charakter wykonywania zawodu, uwzględniając jego okres, częstotliwość, regularność i ciągłość.
13. Lekarz, o którym mowa w ust. 2, jest zwolniony z obowiązku rejestracji w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w celu dokonywania rozliczeń związanych z tymczasowym i okazjonalnym wykonywaniem zawodu lekarza. W takim przypadku lekarz informuje o tymczasowym i okazjonalnym wykonywaniu zawodu na piśmie właściwy ze względu na miejsce wykonywania zawodu oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo, przed rozpoczęciem wykonywania czynności zawodowych albo, w nagłych wypadkach, po ich wykonaniu.
14. Do lekarza, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 29 i 40 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 30, poz. 158, z późn. zm.²⁾).”;

9) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. W przypadkach, w których lekarz lub lekarz dentysta czasowo i okazjonalnie wykonuje zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach, o których mowa w art. 9 ust. 2-12, okręgowa rada lekarska lub Naczelna Rada Lekarska mogą wymagać od lekarza lub lekarza dentysty przekazania pacjentom wszystkich lub niektórych spośród następujących informacji:

- 1) w przypadku gdy lekarz, lekarz dentysta jest wpisany do rejestru przedsiębiorców lub podobnego rejestru publicznego – wskazania tego rejestru, numeru, pod jakim występuje w rejestrze, lub innych zawartych w tym rejestrze danych pozwalających na identyfikację lekarza, lekarza dentysty;
- 2) nazwy i adresu właściwego organu udzielającego zezwolenia na wykonywanie zawodu w państwie członkowskim siedziby;
- 3) wskazania stowarzyszenia zawodowego lub podobnej instytucji, w której lekarz, lekarz dentysta jest zarejestrowany;
- 4) tytułu zawodowego;
- 5) w przypadku gdy lekarz, lekarz dentysta prowadzi działalność podlegającą opodatkowaniu podatkiem VAT – numeru identyfikacji podatkowej VAT;
- 6) szczegółów dotyczących polisy ubezpieczeniowej lub innych środków indywidualnego lub zbiorowego zabezpieczenia w odniesieniu do odpowiedzialności zawodowej.”;

10) w art. 15:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Lekarski Egzamin Państwowy lub Lekarsko-Dentystyczny
Egzamin Państwowy organizuje i przeprowadza Centrum
Egzaminów Medycznych, działające przy ministrze wła-
ściwym do spraw zdrowia.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Organizacja, finansowanie oraz zapewnienie warunków od-
bywania stażu poddyplomowego przez absolwentów studiów
lekarskich i lekarsko-dentystycznych będących obywatela-
mi polskimi, zamierzających wykonywać zawód na teryto-
rium Rzeczypospolitej Polskiej, mających stałe miejsce za-
mieszkania na obszarze województwa, a w przypadku osób
będących obywatelami innego niż Rzeczpospolita Polska
państwa członkowskiego Unii Europejskiej zamierzających
odbywać staż na obszarze tego województwa, jest zadaniem
marszałka województwa z zakresu administracji rzádo-
wej.”,

c) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Staż poddyplomowy odbyty w państwie członkowskim Unii
Europejskiej przez lekarza będącego obywatelem Rzeczy-
pospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego
Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw zdrowia
uznaje za równoważny w całości albo w części ze stażem
poddyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej.”,

d) uchyla się ust. 10;

11) w art. 16:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a -1l w brzmieniu:

„1a. Lekarz, lekarz dentysta może odbywać specjalizację na
podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu
pracy, zawartej z jednostką organizacyjną prowadzącą
specjalizację na czas określony, w celu doskonalenia za-

wodowego, obejmującego realizację programu specjalizacji, zwanej dalej „rezydenturą”.

1b. Lekarz może również odbywać specjalizację w ramach:

- 1) umowy o pracę, zawartej na czas nieokreślony lub określony okresem trwania specjalizacji z jednostką organizacyjną prowadzącą specjalizację;
- 2) płatnego urlopu szkoleniowego udzielanego pracownikowi na czas trwania określonej specjalizacji na podstawie odrębnych przepisów;
- 3) poszerzenia zajęć programowych dziennych studiów doktoranckich o program specjalizacji zgodny z kierunkiem tych studiów i udzielonego urlopu szkoleniowego lub urlopu bezpłatnego, a po ukończeniu tych studiów – w trybie określonym w pkt 1, 2, 4 lub 5;
- 4) umowy o pracę, zawartej na czas nieokreślony z jednostką organizacyjną inną niż określona w art. 19 ust. 1, zapewniającą realizację części programu specjalizacji w zakresie samokształcenia, szkolenia i uczestniczenia w wykonywaniu oraz wykonanie ustalonej liczby określonych zabiegów lub procedur medycznych, pełnienie dyżurów medycznych, które lekarz jest obowiązany pełnić w czasie realizacji programu odpowiedniej specjalizacji, w liczbie określonej w tym programie, zgodnie z ustawą o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 24 sierpnia 2007r.,
i w ramach płatnych urlopów szkoleniowych udzielanych pracownikowi na czas niezbędny do zrealizowania pozostałej części programu specjalizacji w jedno-

stce organizacyjnej prowadzącej specjalizację lub odpowiednio prowadzącej staż kierunkowy;

- 5) umowy cywilnoprawnej o szkolenie specjalizacyjne, zawartej z jednostką organizacyjną prowadzącą specjalizację; jednostka organizacyjna prowadząca specjalizację nie pobiera od lekarza opłat za to szkolenie.
- 1c. Specjalizacje odbywane w ramach rezydentury są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.
- 1d. Lekarz w czasie trwania danej specjalizacji może odbywać tylko jedną specjalizację.
- 1e. Liczbę wolnych miejsc szkoleniowych dla lekarzy, którzy mogą rozpocząć specjalizację w poszczególnych dziedzinach medycyny na obszarze województwa w danym postępowaniu kwalifikacyjnym, w tym liczbę rezydentur, minister właściwy do spraw zdrowia ogłasza na 21 dni przed rozpoczęciem postępowania kwalifikacyjnego, w oparciu o informację dotyczącą liczby wszystkich wolnych miejsc szkoleniowych przekazaną przez wojewódzkie centra zdrowia publicznego.
- 1f. Minister właściwy do spraw zdrowia, uwzględniając dostępność świadczeń zdrowotnych w danej dziedzinie medycyny na obszarze województwa lub kraju, po zasięgnięciu opinii właściwego konsultanta wojewódzkiego, może ustalić liczbę miejsc szkoleniowych w danej dziedzinie medycyny mniejszą od liczby miejsc wynikającej z informacji przekazanych przez wojewódzkie centra zdrowia publicznego.
- 1g. Minister właściwy do spraw zdrowia w ramach liczby miejsc, o których mowa w pkt 1e, ustala liczbę miejsc szkoleniowych zgodnie z terminami postępowania kwalifikacyjnego w określonych specjalnościach w skali kraju

oraz w poszczególnych województwach dla lekarzy, którzy będą mogli odbywać specjalizację w ramach rezydentury.

- 1h. Lekarz, który odbywa specjalizację w ramach rezydentury, otrzymuje zasadnicze wynagrodzenie miesięczne ustalone corocznie przez ministra właściwego do spraw zdrowia do dnia 30 marca roku poprzedzającego rok, w którym lekarz rozpoczyna lub odbywa specjalizację, na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, do dnia 15 stycznia każdego roku, w wysokości nie mniejszej niż 100% tego wynagrodzenia.
- 1i. Lekarz cudzoziemiec zamierzający wykonywać lub wykonujący zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyłącznie w celu odbycia szkolenia podyplomowego lub uzyskania stopnia naukowego, posiadający wizę pobytu lub zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw zdrowia, może odbywać specjalizację na zasadach określonych w przepisach o odbywaniu studiów i uczestniczeniu w badaniach naukowych i szkoleniach przez osoby niebędące obywatelami polskimi oraz o zasadach odpłatności za te studia i szkolenia.
- 1j. Lekarz obywatel państwa innego niż Rzeczpospolita Polska posiadający prawo wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przystępuje do postępowania kwalifikacyjnego do specjalizacji lekarskich na zasadach obowiązujących obywateli polskich.

1k. Państwowy Egzamin Specjalizacyjny organizuje Centrum Egzaminów Medycznych, zwane dalej „CEM”, działające przy ministrze właściwym do spraw zdrowia.

1l. Państwowy Egzamin Specjalizacyjny przeprowadza „Państwowa Komisja Egzaminacyjna” powołana przez Dyrektora CEM.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej i Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz specjalności lekarskich i lekarsko-dentystycznych,
 - 2) ramowe programy specjalizacji,
 - 3) warunki, jakim powinny odpowiadać jednostki organizacyjne prowadzące szkolenie specjalizacyjne,
 - 4) sposób, czas i szczegółowy tryb odbywania szkolenia specjalizacyjnego,
 - 5) sposób i tryb składania Państwowego Egzaminu Specjalizacyjnego,
 - 6) warunki i tryb uznawania tytułu specjalisty uzyskanego za granicą,
 - 7) warunki i tryb uznawania programu szkolenia odbytego w kraju lub za granicą za równoważny w całości albo w części ze zrealizowaniem obowiązującego programu szkolenia w danej specjalizacji,
 - 8) szczegółowy tryb finansowania szkolenia specjalizacyjnego odbywanego w trybie rezydentury
- uwzględniając konieczność prawidłowego przebiegu szkolenia specjalizacyjnego i składania państwowego egzaminu specjalizacyjnego.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw zdrowia może, w ramach środków budżetu państwa, których jest dysponentem, dofinansować koszty związane ze szkoleniem specjalizacyjnym.”,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Środki finansowe na dofinansowanie kosztów związanych ze szkoleniem specjalizacyjnym są przekazywane organizatorom kształcenia na podstawie umów zawartych między ministrem właściwym do spraw zdrowia a podmiotem uprawnionym do szkolenia specjalizacyjnego.”;

12) art. 16a otrzymuje brzmienie:

„Art. 16a. 1. Dokument potwierdzający formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji lekarskiej lub lekarsko-dentystycznej lekarza lub lekarza dentysty będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, wydany przez właściwe władze innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, spełniający minimalne wymogi kształcenia określone w przepisach Unii Europejskiej, wymieniony w wykazie, o którym mowa w ust. 3, jest równoważny z dokumentem poświadczającym tytuł specjalisty.

2. Za równoważne z tytułem specjalisty w dziedzinie medycyny uważa się również kwalifikacje potwierdzone:

1) dokumentem potwierdzającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarskiej, świadczącym o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:

- a) 20 grudnia 1976 r. w Królestwie Belgii, Królestwie Danii, Republice Francuskiej, Królestwie Niderlandów, Irlandii, Wielkim Księstwie Luksemburga, Republice Federalnej Niemiec, Republice Włoskiej lub Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
- b) 1 stycznia 1981 r. w Republice Greckiej,
- c) 1 stycznia 1986 r. w Królestwie Hiszpanii lub Republice Portugalii,
- d) 3 kwietnia 1992 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, który upoważnia do wykonywania zawodu lekarza specjalisty na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument potwierdzający kwalifikacje przyznany przez właściwe organy Republiki Federalnej Niemiec i wymieniony w wykazie, o którym mowa w ust. 3,
- e) 1 stycznia 1994 r. w Republice Austrii, Republice Finlandii, Królestwie Szwecji, Republice Islandii lub Królestwie Norwegii,
- f) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu,
- g) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej,
- h) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej, Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Łotewskiej, Republice Estońskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty lub Republice Cypryjskiej,

i) 1 stycznia 2007 r. w Republice Bułgarii lub Rumunii

– oraz zaświadczeniem wydanym przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzającym, że lekarz faktycznie i zgodnie z prawem wykonywał zawód jako specjalista w danej dziedzinie przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo

2) dokumentem potwierdzającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarskiej, świadczącym o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:

a) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Estońskiej,

b) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Łotewskiej,

c) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Litewskiej,

d) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii w przypadku Republiki Słowenii,

e) 1 stycznia 1993 r. w byłej Czechosłowacji w przypadku Republiki Czeskiej lub Republiki Słowackiej

– oraz zaświadczeniem wydanym przez właściwe organy odpowiednio Republiki Estońskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Re-

publiki Słowenii, Republiki Czeskiej lub Republiki Słowackiej potwierdzającym, że dokument ten ma na terytorium tych państw taką samą moc jak dokumenty wymienione w odniesieniu do tych państw w wykazie, o którym mowa w ust. 3, oraz że lekarz faktycznie i zgodnie z prawem wykonywał zawód jako specjalista w danej dziedzinie przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo

- 3) dokumentem potwierdzającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarsko-dentystycznej, świadczącym o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:
 - a) 28 stycznia 1980 r. w Królestwie Danii, Królestwie Niderlandów, Republice Irlandii, Republice Federalnej Niemiec lub Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
 - b) 28 stycznia 1980 r. w Republice Francuskiej w dziedzinie ortodoncji,
 - c) 1 stycznia 1981 r. w Republice Greckiej w dziedzinie ortodoncji,
 - d) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, który upoważnia do wykonywania zawodu lekarza dentysty specjalisty na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument potwierdzający kwalifikacje przyznany przez właściwe organy Republiki Federalnej Niemiec i wymieniony w wykazie, o którym mowa w ust. 3,

- e) 1 stycznia 1994 r. w Królestwie Szwecji, Republice Finlandii lub Królestwie Norwegii,
 - f) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej w dziedzinie ortodoncji,
 - g) 1 stycznia 2003 r. w Republice Greckiej w dziedzinie chirurgii stomatologicznej,
 - h) 1 maja 2004 r. w Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty lub Republice Cypryjskiej,
 - i) 1 maja 2004 r. w Republice Estońskiej lub Republice Łotewskiej w dziedzinie ortodoncji,
 - j) 27 stycznia 2005 r. w Królestwie Belgii w dziedzinie ortodoncji,
 - k) 21 maja 2005 r. w Republice Włoskiej
- oraz zaświadczeniem wydanym przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzającym, że lekarz dentysta faktycznie i zgodnie z prawem wykonywał zawód jako specjalista w danej dziedzinie przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo
- 4) dokumentem potwierdzającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarsko-dentystycznej, świadczącym o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:
 - a) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Estońskiej,

b) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Łotewskiej,

c) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Litewskiej,

d) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii w przypadku Republiki Słowenii

– oraz zaświadczeniem wydanym przez właściwe organy odpowiednio: Republiki Estońskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Słowenii, Republiki Czeskiej lub Republiki Słowackiej potwierdzającym, że dokument ten ma na terytorium tych państw taką samą moc jak dokumenty wymienione w odniesieniu do tych państw w wykazie, o którym mowa w ust. 3, oraz że lekarz dentysta faktycznie i zgodnie z prawem wykonywał zawód jako specjalista w danej dziedzinie przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo

5) dokumentem potwierdzającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarskiej, świadczącym o odbyciu specjalistycznego kształcenia przed dniem 1 stycznia 1995 r. w Królestwie Hiszpanii, oraz zaświadczeniem, wydanym przez właściwe władze hiszpańskie, o zdaniu egzaminu specjalizacyjnego, przeprowadzonego w celu potwierdzenia, że kwalifikacje lekarza odpowiadają kwalifikacjom w zakresie danej specjalności, o których mowa w ust. 3;

6) dokumentem potwierdzającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarskiej lub lekarsko-dentystycznej wydanym przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej innym niż dokumenty wymienione w wykazie, o którym mowa w ust. 3, lub w zakresie specjalizacji innej niż wymieniona w wykazie, o którym mowa w art. 20b ust. 2, oraz zaświadczeniem wydanym przez właściwe organy innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzającym, że dokument potwierdzający formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarskiej lub lekarsko-dentystycznej został wydany po odbyciu odpowiedniego kształcenia spełniającego minimalne wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej, a kwalifikacje te są uważane za równoważne z kwalifikacjami poświadczonymi dokumentami wymienionymi w wykazie, o którym mowa w ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz dokumentów potwierdzających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza i lekarza dentysty, będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.”;

13) po art. 16a dodaje się art. 16b w brzmieniu:

„Art. 16b. 1. W przypadku:

1) lekarza, lekarza dentysty posiadającego dokument potwierdzający formalne kwalifikacje w

zakresie specjalizacji medycznych lekarza, lekarza dentysty inny niż wymieniony wykazie, o którym mowa w art. 16a ust. 3, wyłącznie na potrzeby uznania tej specjalizacji, albo

- 2) lekarza, lekarza dentysty posiadającego dokument potwierdzający formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza, lekarza dentysty wymieniony wykazie, o którym mowa w art. 16a ust. 3, który nie może przedstawić zaświadczenia wydanego przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzającego faktyczne i zgodne z prawem wykonywanie zawodu jako specjalista w danej dziedzinie na terytorium tego państwa członkowskiego przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo
- 3) lekarza, lekarza dentysty posiadającego dokument potwierdzający formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza, lekarza dentysty wydany przez inne państwo niż państwo członkowskie Unii Europejskiej i który może przedstawić zaświadczenie, że posiada trzyletnie doświadczenie zawodowe jako specjalista w danej dziedzinie, uzyskane na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które uznało to potwierdzenie kwalifikacji zawodowych zgodnie z wewnętrznymi przepisami tego państwa oraz potwierdziło uzyskane doświadczenie zawodowe

– minister właściwy do spraw zdrowia stosuje przepisy o zasadach uznawania kwalifikacji zawo-

dowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, określone w odrębnych przepisach, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 uprawnienie do wyboru stażu adaptacyjnego albo testu umiejętności w rozumieniu przepisów o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej może zostać wyłączone.”;

14) w art. 17:

- a) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Minister właściwy do spraw zdrowia może uznać program szkolenia odbytego w kraju albo za granicą za równoważny z programem, o którym mowa w ust. 4 pkt 1.”,

- b) w ust. 13 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) szczegółowe warunki i tryb uznawania szkoleń odbytych w kraju lub za granicą.”;

15) w art. 20b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Lekarz, lekarz dentysta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo, z zastrzeżeniem ust. 2, posługiwać się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnym tytułem określającym wykształcenie uzyskanym w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub jego skrótem.”;

16) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Art. 41. 1. Lekarz ma obowiązek prowadzenia indywidualnej dokumentacji medycznej pacjenta.

2. Sposób prowadzenia i udostępniania dokumentacji medycznej przez lekarza wykonującego zawód w zakładzie opieki zdrowotnej określają odrębne przepisy.
3. Lekarz udostępnia dokumentację medyczną:
 - 1) pacjentowi lub jego przedstawicielowi ustawowemu bądź osobie upoważnionej przez pacjenta, a w razie śmierci pacjenta – osobie upoważnionej przez pacjenta do uzyskiwania dokumentacji w przypadku jego zgonu;
 - 2) innemu lekarzowi lub uprawnionym osobom uczestniczącym w udzielaniu świadczeń zdrowotnych;
 - 3) podmiotom i organom uprawnionym na podstawie odrębnych przepisów.
4. Dokumentacja medyczna jest udostępniana:
 - 1) do wglądu;
 - 2) w formie wypisów, odpisów lub kopii;
 - 3) w szczególnie uzasadnionych przypadkach, przez wydanie oryginału za pokwitowaniem odbioru i z zastrzeżeniem zwrotu po wykorzystaniu, jeżeli uprawniony podmiot lub organ żąda udostępnienia oryginałów dokumentacji.
5. Za udostępnienie dokumentacji medycznej w sposób określony w ust. 3 pkt 2 lekarz może pobierać opłatę, z zastrzeżeniem art. 121 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.³⁾).

6. Maksymalna wysokość opłaty za:

- 1) jedną stronę wyciągu lub odpisu dokumentacji medycznej – nie może przekraczać 0,0015 przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim kwartale od pierwszego dnia następnego miesiąca po ogłoszeniu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
- 2) jedną stronę kopii dokumentacji medycznej – nie może przekraczać 0,00015 przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w pkt 1;
- 3) sporządzenie wyciągu, odpisu lub kopii dokumentacji medycznej na elektronicznym nośniku danych, jeżeli lekarz prowadzi dokumentację medyczną w formie elektronicznej – nie może przekraczać 0,001 przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w pkt 1.

7. Dokumentację medyczną przechowuje się przez okres 20 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym sporządzono ostatni wpis o udzielonych świadczeniach zdrowotnych, z wyjątkiem dokumentacji medycznej w przypadku zgonu pacjenta na skutek uszkodzenia ciała lub zatrucia, którą przechowuje się przez okres 30 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpił zgon.

8. Po upływie okresów wymienionych w ust. 7 dokumentację medyczną niszczy się w sposób uniemożliwiający identyfikację pacjenta, którego dotyczyła.

9. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej, określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje i zakres dokumentacji medycznej, sposób jej prowadzenia i przechowywania oraz szczegółowe warunki jej udostępniania, uwzględniając konieczność zapewnienia realizacji prawa dostępu do dokumentacji medycznej, rzetelnego jej prowadzenia oraz ochrony danych i informacji dotyczących stanu zdrowia.”;

17) po art. 41 dodaje się art. 41a w brzmieniu:

„Art. 41a. 1. W przypadku zaprzestania prowadzenia indywidualnej praktyki lekarskiej albo indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej dokumentacja medyczna jest wydawana na wniosek podmiotów, o których mowa w art. 41 ust. 3 pkt 1, za pokwitowaniem. O możliwości wydania dokumentacji lekarz informuje te podmioty.

2. W przypadku śmierci lekarza prowadzącego indywidualną praktykę lekarską albo indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską dokumentacja medyczna jest przejmowana przez okręgową izbę lekarską, prowadzącą rejestr, do którego była wpisana indywidualna praktyka lekarska albo indywidualna specjalistyczna praktyka lekarska.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, dokumentacja medyczna jest wydawana na wniosek podmiotów, o których mowa w art. 41 ust. 3 pkt 1, za pokwitowaniem. O możliwości wydania dokumentacji okręgowa izba lekarska informuje te podmioty.

4. Dokumentacja medyczna niewydana w sposób określony w ust. 3 jest przechowywana przez okręgową

izbę lekarską prowadzącą rejestr, do którego była wpisana indywidualna praktyka lekarska albo indywidualna specjalistyczna praktyka lekarska. Przepis art. 41 ust. 7 i 8 stosuje się odpowiednio.

5. Koszty przechowywania dokumentacji medycznej w przypadku, o którym mowa w ust. 4, ponosi okręgowa izba lekarska prowadząca rejestr, do którego była wpisana indywidualna praktyka lekarska albo indywidualna specjalistyczna praktyka lekarska.”;

18) w art. 50:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Lekarz może wykonywać indywidualną praktykę lekarską, indywidualną praktykę lekarską wyłącznie w miejscu wezwania, indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską lub indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską wyłącznie w miejscu wezwania, po uzyskaniu wpisu odpowiednio do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich, indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich, prowadzonego przez okręgową radę lekarską właściwą ze względu na miejsce wykonywania praktyki.”,

b) uchyla się ust. 3.

Art. 2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 5 ust. 5, art. 7 ust. 8, art. 16 ust. 2 oraz art. 41 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7a, art. 16 ust. 2 oraz art. 41 ust. 9 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia uchwalenia.

-
- ¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22, z późn. zm.).
- ²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1990 r. Nr 20, poz. 120, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 152, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2001 r. Nr 126, poz. 1383, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052 oraz z 2004 r. Nr 92, poz. 885.
- ³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252, Nr 121, poz. 1264, Nr 144, poz. 1530, Nr 191, poz. 1954, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2355, z 2005 r. Nr 167, poz. 1397, Nr 167, poz. 1397, Nr 169, poz. 1412, Nr 169, poz. 1421 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 208, poz. 1534.

U Z A S A D N I E N I E

Projektowana nowelizacja dostosowuje przepisy ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty do postanowień dyrektywy 2005/36/WE z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22). Wprowadzenie postanowień ww. dyrektywy do krajowego porządku prawnego państw członkowskich Unii Europejskiej musi nastąpić do dnia 20 października 2007 r.

Jednocześnie projekt ustawy zawiera przepisy dyrektywy 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy Rady w dziedzinie swobodnego przepływu osób, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii (Dz.Urz. UE L 363 z 20.12.2006) w części dotyczącej przystąpienia do Unii Europejskiej Rumunii i Bułgarii.

Ponadto ustawa wprowadza uzupełnienie przepisów dotyczących specjalizacji lekarskich oraz kwestii związanych z dokumentacją medyczną pacjenta. Dotychczas kwestie te były uregulowane w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. Nr 213, poz. 1779) oraz w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 30 lipca 2001 r. w sprawie rodzajów indywidualnej dokumentacji medycznej, sposobu jej prowadzenia oraz szczegółowych warunków jej udostępniania (Dz. U. Nr 83, poz. 903). Projekt przewiduje również nowelizację art. 50 ustawy, która umożliwi wykonywanie praktyki dentystycznej w miejscu wezwania.

Projektowana ustawa upraszcza procedury uznawania kwalifikacji zawodowych lekarzy i lekarzy dentystów – obywateli państw UE zamierzających pracować w Polsce oraz uwzględnia akcesję Bułgarii i Rumunii do UE.

W projektowanej ustawie dodano definicję obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej. Wynika to z szerszego rozumienia tego pojęcia – przez obywateli państw członkowskich rozumie się także członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium RP, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin oraz obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, co dotąd nie było zdefiniowane.

Zmiana zaproponowana w art. 1 pkt 2 niniejszego projektu ma charakter porządkujący dotychczasowe przepisy art. 5-5c ustawy. Ponadto, zgodnie z przepisami dyrektywy 2005/36/WE, zostało rozszerzone pojęcie „dyplomu” w odniesieniu do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, a także przyjęto rozwiązania dotyczące uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej posiadających dyplom wydany przez państwo spoza Unii Europejskiej, którzy posiadają przynajmniej trzyletnie doświadczenie na terytorium UE, oraz osób, które nie mogą przedstawić wszystkich formalnych dokumentów wymaganych zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE. Uwzględniono również zasady uznawania kwalifikacji zgodnie z systemem ogólnym. Określono, że organem właściwym do spraw uznania kwalifikacji zawodowych na zasadach systemu ogólnego będzie minister właściwy do spraw zdrowia.

Jednocześnie została wprowadzona możliwość złożenia Lekarskiego Egzaminu Państwowego oraz Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Państwowego w języku, w jakim prowadzono w polskich uczelniach medycznych studia na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym. Zgodnie z aktualnym stanem prawnym absolwenci studiów anglojęzycznych odbywanych w Polsce nieznający języka polskiego nie mają możliwości pozytywnego złożenia Lekarskiego Egzaminu Państwowego (LEP) lub Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Państwowego (LDEP) i w związku z tym nie mają możliwości uzyskania pełnych kwalifikacji niezbędnych do otrzymania prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty. Ponadto potwierdzenie pozytywnego złożenia LEP lub LDEP jest niezbędne w procesie uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Z uwagi na istotne wpływy dla uczelni za studia w języku angielskim, uzyskanie pełnych kwalifikacji po zdaniu LEP w języku angielskim przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej oraz przez obcokrajowców spoza Unii ma również istotne znaczenie.

Zaproponowane nowe brzmienie przepisów art. 5a i 5b uwzględnia wytyczne dotyczące uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentysty zawarte w dyrektywie 2005/36/WE na zasadzie tzw. „praw nabytych”, rozszerzając je również o wytyczne dotyczące dokumentów potwierdzających formalne kwalifikacje obywateli Republiki Bułgarii i Rumunii do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentysty. Natomiast art. 5c zawiera przepisy dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych lekarzy w ramach systemu ogólnego.

Uchylenie art. 5d oraz 5e wynika z przeniesienia znowelizowanej treści tych przepisów odpowiednio do art. 5a, 5b oraz 5c.

Poprawka umieszczona w art. 1 pkt 3 dotycząca nowelizacji art. 6 precyzuje i upraszcza procedurę przyznawania prawa wykonywania zawodu lekarza i prawa wykonywania zawodu lekarza dentysty przez okręgowe rady lekarskie. Ponadto wprowadza szczegółowe wymagania dotyczące dokumentów, na podstawie których wydawane jest prawo wykonywania zawodu.

Zmiany proponowane w art. 1 pkt 5 niniejszego projektu implementują przepisy dyrektywy 2005/36/WE w zakresie współpracy administracyjnej właściwych organów państw członkowskich Unii Europejskiej oraz obowiązku informowania o zdarzeniach, które mogą mieć wpływ na wykonywanie zawodu przez lekarzy lub lekarzy dentystów. Ponadto uzupełniają one procedurę rozpatrywania wniosku o uznanie kwalifikacji przez dodanie punktu dotyczącego potwierdzania wnioskodawcy, że wniosek wpłynął do organu.

Art. 1 pkt 6 ma na celu uporządkowanie procedury przyznawania prawa wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentysty cudzoziemcom niebędącym obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej. Doprecyzowano również w ustawie przepisy dotyczące komisji powoływanej przez NRL w celu przeprowadzenia egzaminu ze znajomości języka polskiego w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty.

Dodanie do ustawy przepisu art. 7a ujednolica brzmienie przepisu art. 5 ust. 5 i art. 7 ust. 8. ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty. Dotychczasowe przepisy ustawy dublowały się, dając Ministrowi Zdrowia uprawnienie do wydania aktu wykonawczego de facto dotyczącego tego samego zakresu merytorycznego – zakresu znajomości języka polskiego w mowie i piśmie koniecznego (niezbędnego) do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentysty.

Zmiany proponowane w art. 1 pkt 8 i 9 dotyczą implementacji przepisów dyrektywy 2005/36/WE w zakresie tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług. Propozycja zapisana w niniejszym projekcie reguluje kwestie dotyczące rodzaju informacji, jakie powinni przekazywać pacjentom lekarze posługujący się tytułem zawodowym państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska. Są to informacje dotyczące między innymi wpisu do rejestru, zezwolenia na wykonywanie zawodu, przy-

należności do stowarzyszeń zawodowych, numeru identyfikacji podatkowej VAT oraz ubezpieczenia odpowiedzialności zawodowej.

Propozycja przepisów zapisana w art. 1 pkt 10 projektu ma charakter porządkowy i ma na celu ujednolicenie nazwy Lekarskiego Egzaminu Państwowego oraz Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Państwowego zgodnie ze zmianą zaproponowaną w art. 1 pkt 2 niniejszego projektu.

W art. 1 pkt 11 projektu wprowadzono uregulowania dotyczące trybów i zasad odbywania specjalizacji, określania przez ministra właściwego do spraw zdrowia liczby wolnych miejsc szkoleniowych dla lekarzy, a także określania przez ministra właściwego do spraw zdrowia wynagrodzenia lekarza odbywającego specjalizację w ramach rezydentury. Dotychczas kwestie te były uregulowane w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. z 2005 r. Nr 213, poz. 1779, z późn. zm.). Ponadto doprecyzowano przepisy stanowiące podstawę wydania przepisów wykonawczych dotyczących między innymi: wykazu specjalności lekarskich i lekarsko-dentystycznych, ramowych programów specjalizacji, sposobów i trybów odbywania specjalizacji, sposobu i trybu składania państwowego egzaminu specjalizacyjnego, warunków, jakim powinny odpowiadać jednostki organizacyjne prowadzące specjalizacje, warunków i trybu uznawania równoważności tytułu specjalisty uzyskanego za granicą, trybu finansowania szkolenia specjalizacyjnego oraz wysokości wynagrodzenia lekarza i lekarza dentysty.

Zmiany zapisane w art. 1 pkt 12 uzupełniają przepisy ustawy w zakresie dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje zawodowe lekarza specjalisty w odniesieniu do obywateli Republiki Bułgarii oraz Rumunii. Ponadto przepisy zostały zaktualizowane zgodnie z przepisami dyrektywy 2005/36/WE. Kolejny punkt niniejszego projektu (art. 1 pkt 13) proponuje procedurę uznawania kwalifikacji lekarzy specjalistów w ramach systemu ogólnego, zgodnie z zasadami określonymi w odrębnych przepisach dotyczących uznawania kwalifikacji uzyskanych na terytorium Unii Europejskiej.

Zmiany zapisane w art. 1 pkt 14 odnoszą się do art. 17 ustawy dotyczącego umiejętności z zakresu węższych dziedzin medycyny i polegają na dodaniu możliwości uznawania zagranicznych programów szkoleniowych za równoważne z polskimi programami.

W art. 1 pkt 15 dotyczy implementacji przepisów dyrektywy 2005/36/WE w zakresie posługiwania się tytułami zawodowymi oraz tytułami potwierdzającymi wykształcenie.

Proponowana zmiana art. 41 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz dodanie nowego art. 41a ma na celu uporządkowanie przepisów dotyczących dokumentacji medycznej prowadzonej przez lekarza udzielającego świadczeń zdrowotnych w formie praktyki lekarskiej lub specjalistycznej praktyki lekarskiej.

Zasadniczym celem podjęcia prac jest uregulowanie sposobu postępowania z dokumentacją medyczną w przypadku śmierci lekarza prowadzącego indywidualną praktykę lekarską lub indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską. Na problem wynikający z braku regulacji w tym zakresie zwracał uwagę Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych.

Analiza obowiązujących przepisów w tym zakresie wskazuje, że rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie rodzajów indywidualnej dokumentacji medycznej, sposobu jej prowadzenia oraz szczegółowych warunków jej udostępniania określa sposób postępowania z dokumentacją medyczną w przypadku zaprzestania wykonywania zawodu lekarza poza zakładem opieki zdrowotnej. Sam lekarz wydaje wtedy kopię dokumentacji medycznej pacjentowi lub osobie upoważnionej. Przepisy te proponuje się przenieść do ustawy z modyfikacją, że lekarz wydaje osobom uprawnionym oryginały dokumentacji, a nie ich kopie.

Szczególne sytuacja ma miejsce wtedy, kiedy zaprzestanie wykonywania zawodu przez lekarza spowodowane jest jego śmiercią. Przepisy nie określają sposobu postępowania w takich przypadkach, co wydaje się konieczne do uzupełnienia, gdyż ze względu na zapewnienie ochrony informacji o stanie zdrowia i zachowanie tajemnicy lekarskiej dokumentacja medyczna nie powinna być przejmowana przez spadkobierców lekarza wraz z pozostałym majątkiem.

W związku z powyższym proponuje się dodanie przepisu, który obowiązek przejęcia dokumentacji medycznej w takich przypadkach nakłada na właściwą okręgową izbę lekarską, która informuje pacjentów o możliwości odebrania dokumentacji medycznej prowadzonej przez zmarłego lekarza, a następnie wydaje ją zgłaszającym się pacjentom. W izbie pozostaje i jest przechowywana przez wymagany prawem okres tylko ta dokumentacja, po którą nie zgłosił się uprawniony podmiot. Rozwiązanie takie spowoduje z jednej strony znaczne ograniczenie liczby dokumentów, których przechowywanie będzie obowiązkiem okręgowej izby lekarskiej, z drugiej umożliwi pacjentom odebranie orygi-

nałów dokumentacji medycznej, która często jest im niezbędna w celu kontynuowania leczenia u innego lekarza.

Koszty przechowywania dokumentacji medycznej będzie ponosić okręgowa izba lekarska, zobowiązana do jej przechowywania.

Szczegółowo zagadnienie to zostanie określone w rozporządzeniu, wydanym na podstawie nowego upoważnienia – rozszerzonego i uzupełnionego o wytyczne co do treści aktu wykonawczego.

Ponadto – ze względu na wagę i znaczenie zagadnień – w projekcie zaproponowano przeniesienie do ustawy niektórych regulacji zawartych obecnie w ww. rozporządzeniu Ministra Zdrowia (zasady udostępniania dokumentacji medycznej, osoby i podmioty uprawnione do jej otrzymania, okresy przechowywania). Wprowadzono również w ustawie zasadę odpłatności za udostępnienie dokumentacji medycznej przez lekarza oraz ustalono maksymalną wysokość opłat – wzorując się na rozwiązaniach przyjętych w ustawie z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89). Dotychczas rozporządzenie w tej sprawie stanowiło jedynie, że lekarz udostępnia dokumentację pacjenta do wglądu lub umożliwia sporządzenie z niej wypisów, odpisów lub kopii, na koszt wnioskodawcy.

Zaproponowano również zmianę art. 50 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty, która ma na celu ułatwienie rozpoczynania praktyki przez lekarzy dentystów. Obecne brzmienie art. 50 stawia lekarzy dentystów w znacznie gorszej sytuacji dotyczącej podjęcia pracy zawodowej oraz zarabkowania na swój rachunek. Szczególnie dotyczy to młodych lekarzy, którzy nie mają swoich warsztatów pracy ani środków na ich stworzenie. Lekarze ci w celu zarejestrowania swojej indywidualnej praktyki lekarskiej i podjęcia pracy zarobkowej na swój rachunek muszą znaleźć lekarza, który posiada zarejestrowaną indywidualną praktykę lekarską i wyrazi zgodę na zarejestrowanie „w niej” następnej indywidualnej praktyki lekarskiej. Teoretycznie lekarz dentysta może zatrudnić się na podstawie umowy o pracę, ale jest to w obecnych warunkach niezmiernie trudne. Proponowany przepis ułatwi lekarzom dentystom podejmowanie pracy na swój rachunek bez prób omijania, niemającego żadnego uzasadnienia, obowiązujących obecnie przepisów.

Art. 2 przedmiotowego projektu zawiera przepisy przejściowe. Zgodnie z proponowanym przepisem przepisy wykonawcze wydane na podstawie zmienianych

przepisów zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie przepisów w nowym brzmieniu.

Art. 3 projektu zawiera przepis informujący, że ustawa zmieniająca ustawę o zawodach lekarza i lekarza dentysty wchodzi w życie z dniem 20 października 2007 r. Jest to zgodne z dyrektywą 2005/36/WE z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22), która zobowiązuje państwa członkowskie Unii Europejskiej do wprowadzenia jej postanowień do krajowego porządku prawnego do dnia 20 października 2007 r.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej i wymaga przedstawienia Komisji Europejskiej celem akceptacji.

Poszczególne przepisy projektu ustawy implementują następujące postanowienia dyrektywy 2005/36/WE oraz dyrektywy 2006/100/WE:

1) w art. 1 (dot. zmiany ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty):

- a) pkt 1 (definicja obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej)
 - przepisy dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych mają zastosowanie także do członków rodzin obywateli Unii Europejskiej (w rozumieniu dyrektywy 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich) oraz obywateli państw trzecich posiadających status rezydenta długoterminowego WE (w rozumieniu dyrektywy 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi),
- b) pkt 2 (uzyskanie prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty przez obywatela innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, znajomość języka polskiego, rozszerzenie pojęcia „dyplom”, uznanie kwalifikacji osób nieposiadających pełnych kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentysty, określenie dat zgodności, uwzględniając Bułgarię i Rumunię, w zakresie tytułu zawodowego lekarza i lekarza dentysty, system ogólny) implementuje art. 2 ust. 2, art. 3, 4, 10b, 10d, 14, 21, 23, 37 i 53 dyrektywy 2005/36/WE oraz załącznik V.1 punkt 5.1.1 dyrektywy 2005/36/WE

(zmienionej dyrektywą 2006/100/WE), oraz załącznik V.3 punkt 5.3.2 dyrektywy 2005/36/WE (zmienionej dyrektywą 2006/100/WE),

- c) pkt 4 (określenie dokumentów, których przedłożenie jest niezbędne do uzyskania prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty oraz ograniczonego prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty) implementuje art. 4 dyrektywy,
- d) pkt 5 (procedura uznawania kwalifikacji, współpraca administracyjna) – art. 8, 51 i 56 dyrektywy 2005/36/WE,
- e) pkt 7 (określenie zakresu znajomości języka polskiego niezbędnego do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej (oprócz RP) oraz cudzoziemców niebędących obywatelami Unii Europejskiej) implementuje art. 53 dyrektywy,
- f) pkt 8 (tymczasowe i okazjonalne świadczenie usług) implementuje art. 5 dyrektywy 2005/36/WE,
- g) pkt 9 (informacje przekazywane usługobiorcom, w przypadku gdy lekarz lub lekarz dentysta świadczy usługi, używając tytułu zawodowego państwa członkowskiego siedziby) implementuje art. 9 dyrektywy 2005/36/WE,
- h) pkt 10 (powierzenie organizacji, finansowania oraz zapewnienia warunków odbywania stażu podyplomowego przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej marszałkowi województwa) implementuje art. 14 dyrektywy 2005/36/WE oraz porządkuje dotychczasowe przepisy ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty,
- i) pkt 12 (dotyczy określenia dat zgodności kształcenia w odniesieniu do Bułgarii i Rumunii w zakresie tytułu zawodowego lekarza specjalisty) implementuje art. 37 oraz załącznik V.1 punkt 5.1.2 dyrektywy 2005/36/WE (zmienionej dyrektywą 2006/100/WE),
- j) pkt 13 (system ogólny dla lekarzy specjalistów) implementuje art. 10g dyrektywy 2005/36/WE,
- k) pkt 14 (używanie tytułów zawodowych i związanych z wykształceniem) implementuje art. 52 i 54 dyrektywy 2005/36/WE,

- 2) w art. 2 (data wejścia w życie przepisów rozporządzeń) implementuje art. 63 dyrektywy 2005/36/WE,
- 3) w art. 3 (data wejścia w życie ustawy) implementuje art. 63 dyrektywy 2005/36/WE.

Regulacja wpłynie na lekarzy, lekarzy dentystów, samorząd lekarski, jednostki prowadzące szkolenie dla lekarzy i lekarzy dentystów oraz pacjentów.

Nowelizacja ustawy nie spowoduje znaczących skutków finansowych dla budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego polegających na zwiększeniu wydatków lub zmniejszeniu dochodów. Dodatkowym obciążeniem finansowym dla Centrum Egzaminów Medycznych, jednostki budżetowej utworzonej przez Ministra Zdrowia i finansowanej z części 46 – Zdrowie, może być przygotowanie pytań egzaminacyjnych w obcym języku. Centrum Egzaminów Medycznych szacuje, że może to być koszt ok. 20 000 zł. Środki na ten cel zostaną zaplanowane w budżecie części 46 – Zdrowie na 2008 r. Ustawa nie spowoduje również dodatkowych kosztów dla samorządu zawodowego lekarzy i lekarzy dentystów.

Dostosowanie procedury uznawania kwalifikacji zawodowych lekarzy i lekarzy dentystów do prawa Unii Europejskiej ułatwi dostęp do zawodu osobom z obszaru całej UE, a na określonych warunkach także spoza niej, legitymującym się posiadaniem odpowiednich kwalifikacji do wykonywania zawodu. Będzie to skutkowało zwiększeniem liczby lekarzy, lekarzy dentystów, specjalistów oraz podniesieniem jakości opieki lekarskiej i dentystycznej.

Wejście w życie projektu ustawy uporządkuje kwestie dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych lekarza, lekarza dentysty oraz specjalistów, a także uzyskiwanie prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

Wejście w życie projektu ustawy doprecyzuje delegacje ustawowe do aktu wykonawczego wydanego na podstawie art. 16 ustawy.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.